

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

TÄIUSLIKKU PÜÜDES

Susan Mallery
Chasing Perfect
2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Lii Vool

© 2010 by Susan Macias Redmond

© 2010 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B09214310
ISBN 978-9949-12-965-2

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

ESIMENE PEATÜKK

Charity Jones armastas head katastroofifilmi niisama palju kui iga teine – ta eelistanuks lihtsalt, et kõnealune katastroof ei leiaks aset tema elus.

Raekoja kolmanda korruse nõupidamissaalis kostis lühikärgelise ühenduse terav raksatus, millele järgnes kõrbemislõhn. Charity sülearvutist kerkis peenike suitsujuga, tehes lõpu igasugusele lootusele, et tema PowerPointi esitlus laabuks sujuvalt. Esitlus, mille täiustamiseks ta oli peaaegu terve öö üleval olnud.

See on minu esimene tööpäev, mõtles Charity, hingates sügavalt sisse, et paanikat peletada. Esimese tööpäeva esimene tund. Kas talle ei saa osaks kas või kübemesuurust saatuse soosingut? Mingit tillukestki halastuse märki universumilt?

Nähtavasti mitte.

Charity tõstis oma ikka veel suitsevalt arvutilt pilgu California ülikooli Fool's Goldi kampuse kümneliikmelise nõukogu poole, kes ei paistnud just eriti rõõmsad. Osalt muidugi seetõttu, et nad olid töötanud ligi aasta eelmise linnaplaneerijaga ja neil ei olnud

ikka veel lepingut uue uurimisasutuse ehitamiseks. Lepingut, mille sõlmimise eest vastutas nüüd Charity. Teine põhjus, miks nad toolidel nihelesid, oli arvatavasti ebameeldiv lõhn.

“Võib-olla peaksime nõupidamise edasi lükkama,” arvas härra Berman. Ta oli pikka kasvu, hallinevate juustega ja prilidega mees. “Kui te olete...” ta osutas suitseva arvuti poole, “paremini valmistunud.”

Charity naeratas soojalt, ehkki tahtnuks tegelikult midagi loopida. Ta *oli* valmistunud. Ta oli olnud sellel töökohal – Charity heitis pilgu seinakellale – täpselt kaheksa minutit, kuid ta oli ennast ette valmistanud seitsaati, kui võttis kahe nädala eest linnaplaneerija koha vastu. Ta teadis, mida ülikool vajab, ja seda, mida linnal on pakkuda. Ta võis olla oma ametis uus, kuid sellegipoolest pagana hea.

Ülemus, linnapea, oli teda selle seltskonna suhtes hoiatanud ja pakkunud, et võib nõupidamise edasi lükata, ent Charity oli tahtnud ennast tõestada. Ja nüüd keeldus ta seda veaks tunnistamast.

“Me oleme kõik siin,” ütles ta ja naeratas nii enesekindlalt, kui suutis. “Võime teha seda vanamoeliselt.”

Ta tõmbas arvuti vooluvõrgust välja ja viis selle koridori, kus see kahtlemata kogu ülejäänud hoone kõrbehaisuga täitis, kuid tema jaoks oli nõupidamine kõige tähtsam. Ta oli otsustanud alustada uues ametis võiduga ja see tähendas, et California ülikooli Fool’s Goldi linnak peab lepingu alumisele reale alla kirjutama.

Nõupidamisruumi naastes astus Charity valge tahvli juurde ja võttis selle alt restilt jämeda sinise markeri.

“Niipalju kui mina asjast aru saan,” alustas ta, kirjutas tahvlele number ühe ja tõmbas sellele ringi ümber, “on probleeme kolm.

Esiteks rendiperioodi pikkus.” Ta kirjutas number kahe. “Teiseks hoonestusõiguse enda nimele kandmine ehk siis hoone ise. Ja kolmandaks kiirteelt väljasõidutee valgusfoor.” Ta pöördus uuesti kümne teda jälgiva hästi riidetatud inimese poole. “Kas olete minuga nõus?”

Kõik vaatasid härra Bermanni poole, kes noogutas aeglaselt.

“Tore.” Charity oli kõik varasemate kohtumiste märkmed läbi lugenud ja rääkinud nädalavahetusel Fool’s Goldi linnapeaga. Millest ta aru ei saanud, oli see, miks läbirääkimisprotsess nii palju aega võtab. Nähtavasti oli eelmine linnaplaneerija soovitud rohkem, et temal oleks õigus, kui et linn saaks endale uue teadusrajatise. Ent linnapea Marsha Tilson oli olnud Charityle kohta pakkudes väga selgesõnaline – too Fool’s Goldi töökohti ja tee seda kiiresti.

“Mina olen valmis pakkuma järgmist,” ütles ta teist tulpa alustades. Ta käis läbi kõik kolm probleemi ja pani kirja lahendused, kaasa arvatud täiendavad viis sekundit aega vasakule pööramiseks väljasõidutee otsal oleval valgusfooril.

Nõukogu liikmed kuulasid ja kui Charity lõpetas, vaatasid uuesti härra Bermanni poole.

“Kõlab hästi,” alustas mees.

Kõlab hästi? See oli parem kui hästi. See oli elu võimalus. See oli kõike seda, mida ülikool oli tahtnud. Nullkalorsusega šokolaadiküpsis koos jäätisega.

“On siiski üks probleem,” jätkas härra Berman.

“Ja see oleks?” küsis Charity.

“Küsimuse all on poolteist hektarit maad.” See oli kellegi hääl lähelt.

Charity pöördus ja nägi nõupidamisruumi astuvat meest. Mees oli pikka kasvu ja heledapäine, nõnda hea välimusega, et

tundus kuuluvat mingisse teise liiki, ning ta kõndis niisuguse kerge sportliku graatsiaga, mis pani Charity end kohe kohmakana tundma. Mees tundus ähmaselt tuttav, kuid Charity oli kindel, et nad polnud varem kohtunud.

Mees saatis Charityle põgusa naeratus. Hammaste sähvatus ja millisekund tähelepanu oleksid naise peaaegu jalust löönud. Kes see mees ometi oli?

“Tere, Bernie,” ütles võõras ja suunas oma megavatisse naeratus rühma juhi poole. “Kuulsin, et oled linnas. Sa ei helistanudki, et koos õhtust süüa.”

Härri Bermani ilme reetis huvitatust. “Arvasin, et oled ameti oma viimase vallutusega.”

Heledapäine mees kehitas tagasihoidlikult õlgu. “Ülikooli inimeste jaoks on mul alati aega. Tere, Sharon. Tere, Martin.” Ta tervitas kõiki laua ümber istujaid. Surus paaril kätt, pilgutas silma vanaprouale laua otsas ning pöördus siis uuesti Charity poole.

“Vabandust, et segasin. Olen kindel, et tavalises olukorras lahendaksite selle probleemi silmagi pilgutamata. Kuid põhjus, miks lepingut veel ei ole, ei seisne hoonestusõiguse ülekandmises ega valgusfooris.” Mees astus lähemale ja võttis Charity käest markeri. “Küsimuseks on poolteist hektarit maad, mida ülikoolile pakkus ühe väga rikka vilistlase perekond. Nad soovivad hoonetele oma nime ja on valmis selle eest maksma.”

Ta saatis Charityle veel ühe naeratus ja pöördus uuesti nõukogu poole. “Ma selgitan kohe, miks see on halb mõte.”

Ja ta hakkas rääkima. Charityl polnud aimugi, kes ta on, ja ilmselt oleks ta pidanud käskima mehel lahkuda, kuid tundus, et ta ei suuda end liigutada ega midagi öelda. Tundus, nagu oleks

mees projitseerinud mingi tulnukate välja, mis muutis Charity liikumatuks.

Võib-olla tuli see mehe silmadest, mõtles naine, vaadates nende pruunikasrohelisse sügavusse. Või päikesest pleekinud ripsmetest. Põhjus võis olla ka selles, kuidas mees liikus, või kuumuses, mida naine tundis iga kord, kui mees temast möödus. Aga võib-olla oli ta lihtsalt mingit veidrat gaasi sisse hinganud, kui arvuti hakkas sädemeid pilduma, võttis tuld ja kooles.

Kuigi Charity nautis suhteid vastaspoolega samamoodi nagu iga teine naine, polnud ükski mees teda varem niimoodi *halvanud*. Igatahes mitte ärikohtumise ajal, mida ta pidanuks juhtima.

Aga ta tundis seda tüüpi. Oli näinud, millist kaost nad põhjustavad igal pool, kuhu lähevad. Enesesäilitamisinstinkt ütles, et ta peaks hoiduma kaugele-kaugele. Ja seda ta teebki... kohe kui nõupidamine on lõppenud.

Charity ajas õlad sirgu, otsustanud kehtestada uuesti kontrolli nii enda kui ka nõupidamise üle. Ja siis jõudsid salapärase sisetungija sõnad kohale. Igal ülikoolil oleks raske keelduda kingituseks pakutavast kinnisvarast. Polnud ime, et härra Bermanit tema lahendus ei huvitanud. See ei lahendanud probleemi.

“Uurimistöö, millest te räägite, on oluline meile kõigile,” lõpetas heledapäine mees. “Ja seetõttu on linna pakkumine olemasolevaist parim.”

Charity sundis end pöörama tähelepanu härra Bermanile, kes aeglaselt noogutas. “Su jutul on jumet, Josh.”

“Pöörasin vaid su tähelepanu paarile detailile, millele sa pole võib-olla mõelnud,” vastas heledapäine mees tagasihoidlikult. Heledapäine mees, kelle nimi oli nähtavasti Josh. “Kogu töö tegi ära Charity.”

Charity kulm tõmbus kortsu. Mees vallutas tema närvisüsteemi ja kohtumise ning püüab seda siis naise teeneks pöörata?

“Sugugi mitte,” kiirustas ta sekkuma ja tundis kergendusega, et kõnevõime on tagasi. “Kes oleks suutnud teie hiilgavate argumentidega võistelda?”

Josh pilgutas silma ja küünitas siis laualt kausta võtma. “See on hea tahte avaldus. Minu meelest on allakirjutamisega juba piisavalt kaua venitatud, kas sina ei leia, Bernie?”

Härra Berman noogutas aeglaselt ja võttis kuuetaskust sullepa. “Sul on õigus, Josh.” Ja siis, lihtsalt niisama, kirjutaski ta paberile alla, tuues Charityle võidu, mida see nii meeleheitlikult ihkas.

Miskipärast oli Charity lootnud, et võit on raasuke magusam.

Mõne minutiga olid kõik üksteisel kätt surunud, pomisenud midagi järgmisest nõupidamisest, et planeerimisega pihta hakata, ning lahkunud. Charity oli nõupidamissaaliks üksinda, vaid kõrbenud plasti hais ja alla kirjutatud dokument tõendiks sellest, et midagi oli juhtunud. Ta heitis pilgu kellale. 9.17. Selle tempoga, kuidas asjad siin käivad, on tal lõunaks leitud ravi mitmele haigusele ning likvideeritud maailma näljahäda. Nojah, õieti küll mitte temal. Tema saavutused piirdusid seni süütu elektroonika kärsatamisega.

Charity pani paberid kokku, läks koridori ja võttis oma külma, surnud arvuti. Kas see oli tõesti juhtunud? Kas mingi tüüp oli tõepoolest tema nõupidamisele tuisanud, päeva päästnud ja siis kadunud? Nagu kohalik superkangelane või midagi taolist. Ja kui mees oli telgitagustega nii hästi kursis, miks polnud ta lahendanud neid probleeme juba mõne nädala eest?

Charity poleks mingil juhul saanud eraannetusest teadlik olla – hoolimata kogu oma uurimis- ja ettevalmistustööst.